

Lær af Historien: Helga Zepp-LaRouche: Principperne for fysisk økonomi

Principperne for fysisk økonomi

Af Helga Zepp-LaRouche

Del I: Det amerikanske system kontra frihandel: DE AMERIKANSKE RØDDER TIL TYSKLANDS INDUSTRIELLE REVOLUTION *Af Helga Zepp-LaRouche*

Del II: Alternativet til fascisme: BETYDNINGEN AF LAUTENBACHS PLAN I DAG *Af Helga Zepp-LaRouche*

Forord: PRINCIPPERNE FOR FYSISK ØKONOMI *Af Helga Zepp-LaRouche*

(Denne artikel er en oversættelse af forordet til den tyske bog med titlen: "Das Geheimnis der Wirtschaft, Lösung der globalen Systemkrise: Trennbankensystem und produktive Kreditschöpfung" (E.I.R.); ("Hemmeligheden ved økonomi; Løsningen på den globale systemkrise: Et opdelt banksystem og produktiv kreditskabelse"), der bl.a. indeholder en samling artikler skrevet i perioden 2002–2010 af forskellige forfattere, heriblandt den amerikanske økonom, Lyndon H. LaRouche, Jr., og Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, som desuden er formand for Bürgerrechtsbewegung Solidarität i Tyskland. Enkelte af disse artikler vil udkomme på dansk. Desuden foreligger nogle af artiklerne på engelsk (Lyndon LaRouche). Den tyske bog kan imidlertid købes ved henvendelse til: Schiller Institutet,

Skt. Knudsvej 11, kld.tv., 1903 Frederiksberg,

tlf.: 35 43 00 33, eller ved henvendelse til Email-adressen:
eirna@eirna.com,verlag@solidaritaet.com.

Oktober 2010

Vi befinder os i dag i den alvorligste krise i moderne historisk tid, og det ikke blot med hensyn til den tilstand, som verdens finansielle system og realøkonomien i mange dele af verden befinder sig i, men frem for alt også, fordi vi i den "udviklede" sektor oplever en moralsk og kulturel krise, vi endnu aldrig har set magen til, en krise, der blandt andet kommer til udtryk gennem talløse skandaler og politikeres og ledes indblanding i kriminelle aktiviteter. Samtidig findes der løsninger til overvindelse af denne krise, som, hvis de bliver omsat i tide, vil indlede en ny æra i menneskehedens historie.

I spændingsfeltet mellem faren for, at civilisationen styrter ned i en ny, mørk tidsalder og håbet om en snarlig, kulturel renæssance, kommer det til at spille en vigtig rolle, at et tilstrækkeligt antal mennesker drager den rette lære af historien. (fremh. red.) Formålet med denne tekstsamling er derfor at minde om nogle historiske perioders vigtige, grundlæggende idéer, som er af betydning for den nuværende diskussion. Vi præsenterer således nogle skrifter og videnskabsteoretiske planer i den tradition, der går tilbage til Leibniz' fysiske økonomi, og som helt uberettiget er blevet glemt, eftersom de engang havde banebrydende virkninger og indeholder kernen til de løsninger, der i dag er afgørende nødvendige.

Hertil kommer, at situationen fortsat på dramatisk vis tilspidnes. I 39(!) måneder har der fundet en eskalering af den globale systemkrise sted, og hvis der er noget, der er kommet frem i denne periode, så er det den ubestridelige kendsgerning, at finansinteresserne, altså banker, hedgefonds,

holdingselskaber og karteller, tydeligvis har langt mere magt end regeringerne. For i hele dette tidsrum har G-20-regeringerne ikke været i stand til at dæmme op for højrisikospekulationen ved at regulere banksystemet, eller blot tage fat på en seriøs analyse af krisens årsager.

Slutresultatet af denne omstændighed er selvindlysende.

I stedet for at fjerne den umådeholdne spekulation ved at genindføre en regulering af bankerne og "afvende tab for det tyske folk", blev den private gæld tilhørende spekulanter, der havde lidt tab ved spekulation, forvandlet til statsgæld, som skatteborgeren hæfter for, og som følgelig resulterer i dennes tab inden for alle områder af det almene vel.

Det skandaløse resultat af denne politik er, at der efter mere end tre års finanskriser er flere milliardærer og millionærer end før, og at disse er blevet endnu rigere, mens antallet af fattige er steget kraftigt – og det lige så godt i Tyskland, som i resten af verden.

Ved finansårets udgang har finanskrisens dynamik nået et bristepunkt. Den uholdbare situation i de amerikanske delstater, byer og kommuner, der alle står på fallittens rand, tillige med den kendsgerning, at "Helikopter-Ben" Bernanke lever helt op til sit øgenavn og har sat den elektroniske seddelpresse i sving, gør det tydeligt, at finansoligarkiet har til hensigt at fortsætte værdiernes omfordeling fra de fattige til de rige. For den hyperinflation, som folk oplevede under Weimartyskland i 1923, og som, ved en fortsættelse af denne politik, truer hele verden, udgør den mest brutale ekspropriation af befolkningen, der overhovedet findes, alt imens "Mega-Spillerne" erfaringsmæssigt ved, hvordan de skal redde deres små får over på det tørre (altså mele deres egen kage), f.eks. ved en afparering gennem tilegnelse af materielle værdier. Daily Telegraph sammenlignede prompte Bernanke, efter at han for nylig meddelte, at han, som et led i sin politik med "kvantitative lempelser", ville pumpe

yderligere to eller flere billioner dollar ud i systemet, med Weimar-republikkens præsident for Reichsbank, Havenstein, og med en narkoman, der ikke kan sige nej til det næste skud.

Alt vil afhænge af, om det i USA i rette tid vil lykkes at genoplive Franklin D. Roosevelts tradition og indføre den Glass/Steagall-standard, altså et opdelt banksystem, som han indførte som en reaktion på krakket i 1929, og dernæst stille statskreditter til rådighed for storstilede infrastrukturprogrammer i dag, på samme måde som i New Deal- og Tennessee Valley Authority-traditionen (TVA). Den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, har, som et middel til overvindelse af den aktuelle krise, foreslået aktiveringen af North American Water and Power Alliance, NAWAPA-programmet, et gigantisk program til omdirigering af vand fra Alaska og Canada ned langs Rocky Mountains til Mexico, hvorved der ville blive skabt mere end 3 millioner arbejdspladser.

Skuffelsen over præsident Obama, der ikke har holdt nogle af sine valgløfter, og som, i stedet for at forfølge en politik i traditionen efter Lincoln og Roosevelt, viderefører George W. Bush's politik med redningspakker til Wall Street eller med krigspolitikken i Afghanistan, vokser i samme grad, som arbejdsløshed, tvangsauktioner og den offentlige sektors sammenbrud tager til.

Heldigvis er der en række økonomer, den såkaldte Stanford Group, der meget seriøst beskæftiger sig med Lyndon LaRouches analyser og løsningsforslag, efter at de har erkendt, at Lyndon LaRouche var den eneste økonom, der for længst havde lavet en korrekt prognose for den kommende systemkrise, og den 25. juli 2007, én uge, før den faktisk begyndte, forudsagde, at krisen ville bryde ud. De beskæftiger sig med den fysiske økonomis videnskabelige grundlag, som LaRouche, i traditionen efter Leibniz, Gauss, Riemann, Vernadskij og Einstein, har videreudviklet. De står i total modsætning til de tåbelige forestillinger hos økonomer, der ved hjælp af statistiske

metoder forsøger at underbygge monetaristernes, neoliberalisternes, keysenianernes eller adfærdsøkonomernes antagelser. Principperne for fysisk økonomi, der lå til grund for alle de kvalitative, økonomiske fremskridts historiske faser, er af de nuværende økonomer så lidet kendte, at LaRouche har givet den i nærværende bog trykte artikel den polemiske titel "Den hemmelige økonomi".

G-20-staternes manglende evne og vilje til at finde en løsning på krisen har på uigendrivelig måde bekræftet LaRouches påstand om, at kun en kombination af denne planets fire mægtigste stater, nemlig et Amerika, der har fundet tilbage til traditionen efter Roosevelt, sammen med Rusland, Kina og Indien, vil være stærk nok til at gennemføre en virkelig politisk forandring. For øjeblikket finder der en serie dialoger sted mellem repræsentanter fra disse fire nationer om de principper, der må danne grundlag for en overvindelse af krisen, og som et eksempel herpå er et udskrift af en sådan samtale medtaget i denne bog.

Det, som disse diskussioner om genopbygningen af verdensøkonomien tydeliggør, er absurditeten i det hyppigt påståede "manglende alternativ" til den nuværende politik med endeløse redningspakker til bankerne, kombineret med den mest brutale nedskæringspolitik over for befolkningen. Hvis USA, Mexico og Canada realiserer NAWAPA-projektet, vil den med dette projekt forbundne jernbane og højhastighedsbane direkte fortsætte med konstruktionen af en tunnel under Beringstrædet og dernæst med konstruktionen af den transsibiriske jernbane. De asiatiske nationer, som i modsætning til de transatlantiske stater satser på højteknologi, kernekraft og bemanded rumfart, har for længst erkendt, at disse projekter, som en del af udbygningen af Den eurasiske Landbro, har en afgørende betydning for råstof- og energisikkerheden i mange generationer ud i fremtiden.

Udnyttelsen af Sibirien og de arktiske områder, hvor der findes enorme mængder af alle grundstofferne i Mendelejevs

periodiske system, er således, selv når det finder sted under den absolutte overholdelse af Ruslands suverænitet, alligevel i hele menneskehedens interesse. Eftersom Rusland har store erfaringer vedrørende udvikling af områder med permafrost, kræver udnyttelsen af de arktiske områder ganske vist komplekse, tekniske løsninger, men disse kan imidlertid betragtes, ikke som forhindringer, men som positive udfordringer. Overdækkede byer kunne i denne forbindelse tilbyde værdige livsbetingelser til de mennesker, som arbejder der, og man kunne samtidig udvikle teknologier, som også er nødvendige for koloniseringen af rummet.

Ved konstruktionen af Den eurasiske Landbro, der på ingen måde fortsat skal være begrænset til Eurasien, men skal videreføres, på den ene side via udviklingskorridorer gennem Alaska, Canada og USA til Mellem- og Sydamerika, og på den anden side til Afrika over Ægypten og Gibraltar, såvel som via en tunnel fra Sicilien, taler vi altså om en egentlig Verdenslandbro, der vil gøre det muligt at nå enhver del af Jorden, undtagen Australien, over land. På denne måde vil planetens indlandsområder få de samme fordelagtige betingelser for bosættelse, som indtil nu ellers har været forbeholdt havenes og flodernes kystområder.

Ud fra den fysiske økonomis standpunkt skal infrastruktur altså ikke blot forstås som en forbindelse fra punkt A til punkt B i form af trafikårer, hvorved, set fra en monetaristisk synsvinkel, det forkerte spørgsmål om omkostningerne konsekvent rykker i forgrunden, men infrastruktur handler derimod om en langsigtet forvandling af livsbetingelserne for menneskene på denne planet. Dermed er menneskets skabende fornuft og evne til stadig bedre og mere indgående at forstå universets fysiske love den afgørende drivkraft, der højner graden af menneskets virkning i naturen.

Hvis man studerer menneskets udviklingshistorie i de forgangne titusinder af år, hvor vi har brugbare beviser, så bliver det klart, at Vernadskijs såkaldte noosfære har opnået en stadig

større dominans over biosfæren. Dette er udtryk for den grundlæggende tanke om menneskets rolle, som findes i Bibelens skabelsesberetning.

Sådanne kvalitative forbedringer af infrastrukturen – altså fra udviklingen af maritime kulturer til indenlandsk flod- og kanalskibsfart, dernæst til jernbanenet, dernæst til et integreret økonomisk system baseret på vandveje i alle dets aspekter, højhastighedssystemer og jernbanenet med høj energigennemstrømningstæthed i produktionsprocessen – repræsenterer til enhver tid en ny kvalitativ platform, som dernæst med sikkerhed skaber grobund for den kreative opdagelse af nye videnskabelige og teknologiske principper.

Udviklingen af infrastruktur i denne forståelse er altså den fysiske økonomis kendetegn; den er forudsætningen for, at den kreative udvikling kan trives i en stadig større del af samfundet. Opbygningen af infrastruktur har desuden beviseligt altid haft en civiliserende effekt på menneskene, som har fået del i de behageligheder, som de herved igangsatte forandringer har medført.

Hvis begrebet infrastruktur hidtil har betydet menneskets erobring af stadig større dele af planeten, så indebærer udviklingens næste trin udvikling af rumfartsinfrastrukturen og koloniseringen af Månen og Mars. Infrastruktur vil da ikke længere betyde f.eks. at gøre floder sejlbare eller at løse de tekniske problemer ved udlægning af spor til magnetsvævebaner, men at lære at omgås den kosmiske stråling eller vægtløsheden i rummet uden, at det gør skade på menneskene. Bemandet rumfart vil udgøre en sådan ny platform i menneskehedens udviklingshistorie, der igen vil omdefinere alle andre forhold i de økonomiske processer.

Hvorfor er dette menneskelige udviklingsperspektiv, der endnu i Apollo-programmets dage var en selvfølge for en stor del af befolkningen og, i det mindste for astronauter og mennesker, der har med rumfart at gøre, stadig er det i dag, så

fuldstændig forsvundet ud af bevidstheden? Enhver besøgende på Vernadskij-musæet i Moskva, hvor udviklingen fra den abiotiske til den biotiske periode og til noosfæren fremstilles på en meget pædagogisk måde, vil kunne se en succesfuld iværksættelse af dette. En sådan astronaut eller museumsbesøgende vil indse, at teorierne fra Club of Rome er absurde.

En af grundene til, at videnskabelig eller historisk erkendelse inden for mange områder er blevet erstattet med ideologi er, at, med det for over fyrre år siden introducerede paradigmeskift, væk fra produktion til spekulation, er også den i gymnasierne og universiteterne formidlede viden blevet tilpasset til de nye krav. Således vil en nationaløkonomistuderende i reglen ikke lære en eneste forfatter fra skolen for fysisk økonomi at kende, altså hverken Leibniz, List, Carey eller Witte, endsige høre noget om Kepler, Gauss, Riemann eller Vernadskij, men vil i stedet høre en del om "kreative finansinstrumenter".

Ligeledes dukker navnet Henry C. Carey ikke op i de allerfleste biografier om Bismarck til trods for, at det var takket være indflydelsen fra denne Abraham Lincolns og Wilhelm von Kardoffs, grundlæggeren af Tyske Industriledernes Centralforbunds, økonomiske rådgiver, at Bismarck forvandlede sig fra at være en tilhænger af frihandel til at være en overbevist forfægter af protektionisme. Kardoffs skrift, *Imod strømmen*[1], der er gengivet i denne bog, giver et indblik i den tids kontrovers mellem tilhængerne af frihandel og tilhængerne af protektionisme og belyser de årsager, som fik Bismarck til at gennemføre sine industrireformer.

Det er dog forbløffende, at de videnskabelige, økonomiske principper, på baggrund af hvilke Tyskland forvandlede sig fra at være en feudalstat til at være en moderne industrination, blev så effektivt fjernet fra den officielle historieskrivning. Bismarck, som i sine Rigsdagstaler gentagne gange gjorde grin med den let gennemskuelige hensigt bag

frihandelsteoriene og oven i købet sammenlignede dem med en skadelig kartoffelbilleplage, realiserede helt bevidst det amerikanske, økonomiske system i Tyskland – helt, modsat den engelske, i traditionen efter Friedrich List, der i sine skrifter har givet denne modsætning denne betegnelse.

Gennem en kombination af det amerikanske industrisystem og sine sociale love, som dengang var enestående i verden, gjorde Bismarck Tyskland til en af de mest fremskridtsvenlige stater, som under hans regeringstid på eksemplarisk vis var forpligtet over for det almene vel. Heri, og i den kendsgerning, at Bismarck, med sit komplekse fletværk af diplomatiske aftaler, sikrede Tysklands sikkerhed og dermed rejste en massiv forhindring for Englands imperiale politik, lå grunden til Prinsen af Wales', den senere Kong Edward VII's, intrigemageri, der sluttelig førte til Bismarcks afskedigelse.

Ligeledes med urette er de økonomer blevet glemt, der i begyndelsen af trediveerne i det 20. århundrede fremlagde forslag til planer til overvindelse af depressionen på basis af principperne for fysisk økonomi, som ikke blot svarede til de planer, som Franklin D. Roosevelt realiserede i USA med New Deal, men som også ville have fjernet udbredelsen af de betingelser, der to år senere muliggjorde Hitlers magtovertagelse. Dr. Wilhelm Lautenbach, økonom i økonomiministeriet, præsenterede i september 1931 den efter ham opkaldte plan ved en hemmelig konference i Friedrich List-selskabet for 30 industriledere og bankierer, hvor også præsidenten for Reichsbank, Dr. Hans Luther, deltog.

Det var Dr. Lautenbachs grundtanke, at de normale markedsmekanismer ikke længere fungerede under den dobbelte betingelse af depression og valutakrise, og at staten er den eneste instans, der kan tage initiativet til at stimulere økonomien. Det var ganske vist en betingelse, at disse, gennem statslige kreditter finansierede projekter, måtte imødekomme den fysiske økonomis principper. Hvis disse investeringer skete inden for områder, som man også ville investere i, når

det gik økonomien godt og derved ville opnå fuld produktiv beskæftigelse, ville de efterfølgende skatteindtægter, gennem den indirekte stimulering, være større, end de oprindeligt udstedte kreditter.

Fra fagforeningsside var der den lignende WTB-plan, kaldt således efter økonomerne Woytinsky, Tarnow og Baade, som foreslog en international investeringsplan til overvindelse af arbejdsløsheden. Såvel Lautenbach-planen som WTB-planen – og ligeledes Roosevelts New Deal – gik ud fra den fysiske økonomis grundidé, at den eneste kilde til samfundets rigdom ligger i befolkningens kreative potentiale, og at det derfor må være statens opgave altid at befordre beskæftigelsespektret i retning af en opkvalificering af befolkningen og sørge for den bedst mulige udvikling af alle menneskers kreative evner.

I dette historiske øjeblik, hvor EU er i færd med at gentage den fejlagtige nedskæringspolitik i traditionen efter Brüning, er det af afgørende betydning så eftertrykkeligt som muligt at udbrede den erkendelse, at Hitler med dette program kunne have været stoppet. Hvis arbejdsløsheden var blevet overvundet gennem en kombination af Lautenbach- og WTB-planen, og Tyskland i princippet var gået den samme vej, som Amerika gjorde med New Deal, var Hitler ikke kommet til magten, og Anden Verdenskrig ville ikke have fundet sted.

Vi er atter kommet til et sådant tidspunkt i historien, hvor det pludselig vil komme til dramatiske forandringer og uventede kursændringer. Selv om historien ikke gentager sig på nøjagtig samme måde, så er det dog for spørgsmålet om krig afgørende at kende vigtige principper i universalhistorien, hvis der skulle eksistere en chance for et positivt udfald af denne historiske periode. Menneskehedens udvikling er også kommet til et punkt, hvor vi alle er i samme båd. Biløsninger af forskellig art findes derfor ikke, men kun med et perspektiv som opførelsen af Verdenslandbroen og de med denne forbundne projekter vil vi være i stand til at forhindre, at

vi styrter ned i en ny, mørk tidsalder.

*Helga Zepp-
LaRouche,
Wiesbaden,
oktober 2010*

Indholdsfortegnelse:

Das Geheimnis der Wirtschaft

Lösung der globalen Systemkrise

Trennbankensystem und produktive Kreditschöpfung

INHALT

Vorwort

Prinzipien der physischen Ökonomie (nærværende artikel)

Von Helga Zepp-LaRouche

I. LaRouches Ökonomie:

Wirtschaft als Naturwissenschaft

Meine Rolle nach Obamas Absetzung

Von Lyndon H. LaRouche, Jr.

Einer ausserordentlicher internationaler Dialog

Mit Lyndon H. LaRouche, Jr.

Was Ihr Buchhalter nie verstanden hat:

Das Geheimnis der Wirtschaft

Von Lyndon H. LaRouche, Jr.

II. Lehren aus der Geschichte 1:

Amerikanisches System contra Freihandel

Die amerikanischen Wurzeln der industriellen Revolution
in Deutschland*

Von Helga Zepp-LaRouche

Gegen den Strom! Eine Kritik der Handelspolitik des
Deutschen Reichs

Von Wilhelm von Kardoff

III. Lehren aus der Geschichte 2:

Die alternative zum Faschismus

Die Bedeutung des Lautenbach-Plans heute *

Von Helga Zepp-LaRouche

Produktive Kreditschöpfung als Notmassnahme gegen die
Depression

Von Dr. Wilhelm Lautenbach

Thesen zum Kampf gegen die Wirtschaftskrise

Vorgelegen von Dr. Baade – Tarnow – Woytinsky

Wieder und wieder: Schafft Arbeit!

Vom Schlagwort zur praktischen Verwirklichung

Von Wladimir Woytinsky

Beispielhafte Führung in Zeiten der Krise:

Franklin D. Roosevelts "Amerikanisches System der politischen Ökonomie"

Von Sabine Zuse

IV. Was jetzt zu tun ist: Ende der Spekulation und globaler Aufbau durch Grossprojekte

Nicht Griechenland, der Euro ist gescheitert! – aber es gibt ein Leben nach dem Euro!

Von Helga Zepp-LaRouche

Warum wir zum Glass-Steagall-Standard zurückkehren müssen!

Von John Hoefle

Zurück zur D-mark für eine zielgerechte Wachstumspolitik!

Von Helga Zepp-LaRouche

Eine Übersichts-Tour des NAWAPA-Projektes

Vom Videoteam

NAWAPA vom Standpunkt der Entwicklung der Biosphäre

Von Sky Shields, Oyang Teng, Michelle Lerner, Cody Jones
und Ben Deniston

V. Bildteil

Die Weltinfrastruktur der Zukunft

**Er under oversættelse til dansk*

[1] org. titel: "Gegen den Strom"

Lær af historien: Det anglo-hollandske Imperium er menneskehedens fjende, og Obama er dets håndlanger

LaRouchePAC, 20. oktober 2013 – Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget, er Det anglo-hollandske Imperium menneskehedens fjende, som Obama arbejder for i en overlagt kampagne for at begå folkemord imod amerikanere og reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Det hollandske Imperium dukkede frem som selvstændig enhed i løbet af en 80 år lang krig fra 1566 til 1648 mod spanierne. I løbet af denne krig skabte hollænderne Hollandsk Østindisk Kompagni i 1602, og Hollandsk Vestindisk Kompagni i 1621. Disse to kompagnier var lig Det Britiske Ostindiske Kompagni, der blev oprettet i 1600. Model for nutidens private hære af lejesoldater var Hollandsk Østindisk Kompagni det første selskab, der udstedte aktier. Samtidig havde det en kvasi-regeringsmagt, inklusive evnen til at gå i krig, fængsle og henrette straffefanger, forhandle traktater, slå mønt og etablere kolonier. Hollandsk Vestindisk Kompagni havde

jurisdiktionen over den atlantiske slavehandel.

Efter at have slået spanierne, gik hollænderne ind i tre anglo-hollandske krige i 1652, 1664 og 1673.

Det var under den første af disse krige i 1652, at hollænderne i New Amsterdam (nutidens Manhattan) opførte en mur på Manhattans sydspids, der gik fra East River til Hudson River, for at forsvare New Amsterdam mod briterne. Denne mur gav senere navn til Wall Street, den anglo-hollandske Trojanske Hest i USA i dag.

Efter de tre anglo-hollandske krige overtog hollænderne de facto det konkurrerende Britiske Imperium under den såkaldte Glorværdige Revolution i 1688, da Vilhelm af Oranien kom på tronen i England, Irland og Skotland efter, at han på morderisk vis havde knust modstanden i de to sidstnævnte nationer.

Under Vilhelm af Oranien gik hollænderne så i gang med at knuse Massachusetts Bay Colony, pødekrydstallen[1] til det senere Amerikas Forenede Stater. Massachusetts Bay Colony's charter var blevet tilbagekaldt i 1684, men da Vilhelm af Oranien først var kommet til magten, erstattede han dette charter med Massachusetts Charteret i 1691. Massachusetts Charteret[2] fastslog anglo-hollandsk herredømme og udnævnte en Kgl. Guvernør i 1692, der fratog kolonien enhver ret til selvbestemmelse.

Det anglo-hollandske Imperium dukkede således frem som en fjende af det fremtidige Amerikas Forenede Stater og dets inspirationskilde, Nicolaus Cusanus[3]. Cusa var den første, der udtrykte idéen om regering ved de regeredes samtykke i sin Concordantia Catholica (Om den universelle harmoni), skrevet i 1433. Han havde også spillet en afgørende rolle som inspirationskilde til genopdagelsen af Amerika som et middel til at udmanøvrere det tidligere Venetianske Imperium, som dominerede Europa på den tid.

I dag er fortsættelsen af Det anglo-hollandske Imperium i dets post-Anden Verdenskrig-form sammenfattet i skabelsen af Verdensnaturfonden af dennes første præsident, Prins Bernhard af Nederlandene, og Prins Philip, den britiske Dronning Elizabeth II's gemal. Prins Bernhard havde tilsluttet sig Nazistpartiet i Tyskland i 1930'erne. Han lod sig optage i SA (Sturmabteilung) og var medlem af SS Kavalerikorpsset. Det rapporteres ligeledes, at han var medlem af en SS-efterretningsenhed inden for IG Farben, det kartel, der administrerede Auschwitz og producerede hver eneste dåse Zyklon B-gas, der blev brugt til at dræbe ofrene i koncentrationslejrene.

Prins Philip selv, der er af dansk kongeslægt, modtog oplæring efter Hitlerjugends læreplan, og adskillige medlemmer af hans familie støttede aktivt nazisterne.

Det er således ingen overraskelse, at disse anglo-hollandske nazister lancerede den organisation, der er fortalere for Dronning Elizabeths kampagne for at reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Obamas sundhedsødelæggelseslov, hans forpligtelse til at nedskære socialhjælp, Medicare osv., er modeleret efter den politik for folkemord, som nazisterne omsatte med støtte fra prinserne Bernhard og Philip, og efter den nazistiske politik for folkemord, som briterne og Nederlandene var foregangsmænd for efter Anden Verdenskrig.

[1] En pokedkystal er et lille stykke af en enkelt krystal / polykrystallinsk materiale, hvorfra en stor krystal af samme materiale typisk skal dyrkes (-red.)

[2] Se LarouchePAC: [»The Two Massachusetts«, video, 18. april 2010](#)

[3] Se Schiller Instituttets tema på dansk om [Nicolaus af Cusa](#) her på hjemmesiden

JFK tilbageviste Malthus

EIR, 18. oktober 2013 – Den 22. oktober 1963 aflivede præsident John F. Kennedy den britiske økonom Thomas Malthus'[1] folkemorderiske teori om, at befolkningstilvækst uvægerligt overskrider evnen til at producere fødevarer og medfører hungersnød.

I en tale til National Academy of Sciences, en måned før han blev myrdet, erklærede Kennedy: »For halvandet århundrede siden argumenterede Malthus med, at mennesket, ved at opbruge alle ressourcer, der står til dets disposition, i al evighed ville presse grænserne for midler til at opretholde livet og således ville dømmes menneskeheden til en uendelig fremtid med elendighed og fattigdom. Vi har nu håbet om og, mener jeg, vished for, at Malthus ikke gav udtryk for en naturlov, men blot den daværende begrænsning af videnskabelig og samfundsmæssig visdom.«

Kennedy fortsatte med at foreskrive den regeringspolitik, det videnskabelige fremskridt og internationale samarbejde, som behøvedes for forøgelsen af udkommet til at ernære en voksende befolkning:

»Det sande eller falske i [Malthus'] forudsigelse vil nu, med de redskaber vi har, afhænge af vore egne handlinger ... Jorden kan blive en ødsel moder for alle de mennesker, der vil fødes i de kommende år ...

Overflod vil nu være afhængig af anvendelsen af solid, biologisk analyse af landbrugsspørgsmål, og i det lange løb må svaret på utilstrækkelig fødevarerproduktion, som medfører elendighed, findes i ny forskning og nye eksperimenter, og den succesrige anvendelse af ny viden vil kræve tæt samarbejde med

andre nationer.«

Præsidenten foreslog fælles internationalt, videnskabeligt arbejde, ny infrastruktur og atomkraft til at løse sådanne spørgsmål som udvikling af ressourcer, beskyttelse fra katastrofalt vejr og til overvindelse af fattigdom.

-Michael Kirsch og Anton Chaitkin

[1] Thomas Malthus 1766-1834

Vi fik afværget krigen! Stop bankunionen og fascisme

Det var en vigtig sejr at få forhindret et militært angreb på Syrien. Aftalen mellem Rusland og USA er, hvis den kan fastholdes, et strategisk skifte væk fra konfrontation og krig. Danmark skal holde sig uden for EU's fælles banktilsyn og bankunion, der vil ofre befolkningen for finansverden. Vi skal have Glass/Steagall i stedet. Oktober er den foretrukne måned for finanskrak og i år ser ikke ud til at blive en undtagelse. Obamas faldende autoritet skaber et farligt vakuum, som det ses med USA's manglende finanslov, men kan også åbne døren til at erstatte Bush- og Obama-administrationens destruktive politik med Glass/Steagall og økonomisk opbygning. Kinas nye præsident Xi Jinping tager nye initiativer for international økonomisk udvikling.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

Helga Zepp-LaRouche: Forbundsdaysvalg i Tyskland: Fremtiden bliver ganske anderledes; osteklokken over Tyskland sprænges!

21. september – Forbundsdaysvalgekampen i Tyskland 2013 vil engang gå over i historien som det mest ekstreme eksempel på, hvordan et etablissement, der af historien principielt allerede er sat ud af spillet, skruppelløst har forsøgt at holde enhver virkelighed ude af debatten for ikke at sætte sin egen forbliven ved magten på spil. For det måtte være bange for, at den politiske stilling ville blive forskudt, hvis vælgerne havde begrebet, hvad det virkelig drejede sig om. Ironisk nok gjorde det derfor heller ingen grundlæggende forskel, hvilken koalition, der kom til at stå ved roret, fordi ingen koalition rent intellektuelt var i stand til at sprænge grænserne for det postdemokratiske akvarium, som Tyskland var forfaldet til.

Da der ikke er nogen tvivl om, at alle de ledende repræsentanter for disse partier udmærket vidste, at de af EU og finanseliten anviste drakoniske forholdsregler ville skære befolkningens levestandard ned og sågar forkorte dens liv, drejer det sig om et bevidst bedrag, om svig over for vælgerne. For efter valget vil det, i forbindelse med finansårets afslutning, meget hurtigt stå klart, at ikke kun Grækenland behøver en ny redningspakke. Det eskalerende,

økonomiske sammenbrud af alle de sydeuropæiske lande vil bringe det mislykkede euroeksperiment frem for dagens lys. Alt tyder på, at der meget snart forestår en disintegration af hele det transatlantiske finanssystem, fordi det ikke er en enkelt bank, men derimod hele systemet med »Too-big-to-fail«-bankerne, der angiveligt er for store til, at man kan lade dem gå bankerot, som truer med at gå ned.

For netop dette tilfælde kører Federal Reserves, ECB's (Den europæiske Centralbank), Bank of Englands, EU-kommissionens, FSB's (Federal Stability Board), BIS' (Den internationale Betalingsbank) og finansministeriernes forberedelser på højeste gear for at sætte den såkaldte »Bail-in«, også kaldet Cypern-modellen, i værk. Gennem denne skal, nøjagtig, som det er sket i Cypern siden marts måned i år, bankernes kontoindehavere – i Detroit ramte det de kommunale pensionsfonde – betale, og en stor del af deres anbringelser skal, efter et kreditorhierarki, der begunstiger bankerne og derivatspekulation, eksproprieres. Hvis disse planer kommer til udførelse, vil det resultere i en kold ekspropriering af befolkningen, der radikalt vil reducere realøkonomien og befolkningens levestandard.

Den himmelråbende skandale består i, at planerne for den tiltænkte ekspropriering af borgerne først og fremmest blev holdt ude af valgkampen af de partier, der hidtil har været repræsenteret i Forbundsdagen. Protagonisterne har – som f.eks. den tidligere chefnationaløkonom for Deutsche Bank Thomas Mayer og den hessiske finansminister Thomas Schäfer gjorde det ved et arrangement i Konrad Adenauer-stiftelsen i Wiesbaden – udelukkende på »interne« møder istemt inderkredsen, at Cypern-metoden er »uden alternativ«. Kun, når aktivister fra BüSo1 bragte emnet op på andre partiers valgarrangementer, blev det kommende krak og hensigten om at vælte spekulationsgælden over på borgernes formuer præsenteret for det vantro publikum. Fuldstændig kynisk – og et bevis på, at den planlagte ekspropriering på forhånd var aftalt spil –

var derimod den vittige bemærkning i et Heute-show om, at en kommende, stor koalition efter valget ville sende vore konti på en »Cypern-ferie«. Federal Reserves chef, »Helikopter-Ben« Bernanke, vovede da heller ikke på Federal Reserves seneste »FOMC«-møde at fjerne sig fra politikken med den vidunderlige (hyperinflationsskabende) pengetrykning, vel vidende, at sammenbruddet, uden en permanent tilførsel af praktisk talt ubegrænset likviditet, øjeblikkeligt ville være blevet udløst. De, der forfægter globaliseringens højrisikospekulation, har allerede længe opført sig som junkies, der ikke kan klare sig uden det næste skud.

Men endnu et korthus vil styrte sammen i Tyskland: den model for energiskift, som hele verden griner ad, hvor nedlæggelse af atomkraft blev besluttet over hals og hoved, uden at man blot tilnærmelsesvis havde udarbejdet et praktisk gennemførligt koncept for et økonomisk alternativ. På vegne af forbundsregeringen kræver institutter og eksperter nu en såkaldt præmiemodel, med Loven om fornybare energiformer (EEG, Erneubare-Energien-Gesetzes) som forbillede, en slags ophugningspræmie for opvarmningsmodernisering, der truer med at blive endnu dyrere end fremstødet for øko-strøm. Heinrich Böll-stiftelsen, der står De Grønne nær, ved også allerede, hvem der skal betale for det: Et fordelingsystem skal vælte udgifterne over på alle kunderne. De mellemstore foretagender, som har mulighed for det, forsøger at flytte deres virksomheder til udlandet, og mange andre trues af snarlig insolvens.

Tyskland står i flere henseender foran GAU (»grösste anzunehmende Unfall«, det værst tænkelige uheld). Fru Merkels succes, gennem sin »asymmetriske demobilisering« af befolkningen, hvor hun har haft held til at holde enhver virkelighed ude af valgkampen til fordel for de skindebatter, som PR-eksperterne har udvalgt, truer med at hævne sig, når den del af befolkningen, som det endnu går godt for, meget snart styrter ned på sammenbruddets hårde gulv fra

eventyrtiltalen i luftkastellet, som er blevet understøttet af medierne. En anden, voksende andel af mennesker i vort land har imidlertid længe vidst, at de bogstavelig talt bliver forrådt og solgt – fra Hartz-43 og Én-euro-jobs4 til nedskæring af pensioner og planlagt konfiskering. Men krisen i Tyskland har en endnu mere dybtgående dimension.

Skandalen med NSA (National Security Agency) har endnu engang råbt det smerteligt ind i bevidstheden: Vi er ikke en suveræn nation, og – hvilket hænger nøje sammen hermed – en stadig større del af befolkningen svæver i et virtuelt, historieløst vakuum, tilsyneladende uden noget som helst forhold til de kulturelle rødder, som yngre mennesker ofte ikke engang kender navnene på. Forandringen af adfærden, gennem »Kongressen for Kulturel Frihed«, en gigantisk CIA-operation efter Anden Verdenskrig med det formål at forandre den tyske bevidstheds aksiomatiske fundament ved hjælp af socialteknik, har præsteret et godt stykke arbejde: Kun relativt få identificerer sig i dag med den bedste epoke i tysk historie, den tyske klassicisme, eller med den virkelig enormt lange liste af banebrydende videnskabsmænd og opfindere, som tilsammen virkelig ville placere Tyskland på en af førstepladserne blandt denne planets nationer.

Fraværet af en kollektiv følelse af national identitet, forstærket gennem en stadig dybere mistillid til politik, hvis repræsentanter bliver opfattet som finansoligarkiets udøvende embedsmænd, har produceret en farlig tilstand af politisk afmagt, som igen befordrer flugten ind i en åndsforladt forbrugsmentalitet og et indbildt fornøjelsessamfund. Med andre ord, så er det tyske samfunds identitet ekstremt skør, og i det øjeblik, hvor jorden forsvinder, og hverken de tekniske legetøjs sniksnak eller illusionen om ekstraferie hjælper med til at overkalke en indre tomhed, truer en implosion med uoverskuelige konsekvenser.

Der findes dog håb. Præsidents Obamas og hele den amerikanske og britiske krigsfraktions stjerne er i færd med at synke, der

bliver flere og flere røster, der, ligesom den tidligere CIA-analytiker Philip Giraldi, kræver en rigsretssag imod Obama, fordi efterretningstjenesten efter hans ordre arbejdede sammen med USA's erklærede fjender, nemlig de af Saudi-Arabien finansierede al-Qaeda-grupperinger. Sandheden om terrorismens virkelige sponsorer, og først og fremmest Saudi-Arabiens efterretningschef og tidligere ambassadør i Washington, Prins Bandar bin Sultans uheldsvangre rolle, trænger ind i selv Wall Street Journals spalter, og så meget desto mere forstærkes Kongressens vilje til at komme til rette med de forræderiske elementer i egne rækker. Virkeligheden vil slå igennem, også selv om de tyske medier opfører sig, som DDR's Schwarze Kanal i sin tid gjorde.

Der er også håb af den grund, at BüSos idéer slår igennem, også selvom valgresultatet snarere genspejler det postdemokratiske akvariums dynamik end den strategiske virkelighed. For den kinesiske præsident Xi Jinping har på den seneste konference for Shanghai-organisationen for Samarbejde (SCO) sat opbygningen af Den nye Silkevej mellem Kina, Centralasien og mange nabostater på dagsordenen, og dermed det program, som BüSo efter Sovjetunionens opløsning har udviklet i form af Den eurasiske Landbro. For Tyskland bliver samarbejdet med nationerne omkring Stillehavet løsningen, når det transatlantiske finanssystem og euroens sammenbrud, såvel som det mislykkede energiskift, har gjort det klart, at det postindustrielle, grønne, monetaristiske paradigme var en tragisk vildfarelse.

Der er gode chancer for, at USA atter indfører Glass/Steagall-bankopdelingssystemet – til fordel for dette taler bl.a., at de seks store Wall Street-banker stille og roligt allerede satser på det og flytter deres mest risikobetonede derivatforretninger til offshore-markeder. Når dernæst et USA, der er vendt tilbage til sine republikanske traditioner, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, Indien og andre nationer sætter et forceret program for udviklingen af kernefusion i

gang og virkeliggør den næste, højere, økonomiske platform, så har det suveræne Tyskland, som har befriet sig fra EU-diktaturets krampegreb, fornuftige partnere til udviklingen af vor planet, som ikke er noget akvarium, men en del af vort solsystem og vor galakse. (For øvrigt har Voyager 1 netop forladt vort solsystem og er gået ind i det interstellare rum.)

Tyskland kan atter finde sin identitet! Vi kan igen blive digternes, tænkernes og opfindernes folk!